

ผลของการให้คุณค่าและแรงสนับสนุนทางสังคมร่วมกับการเสริมพลังเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ

Results of giving value and social support together with empowerment to change drug use behavior of people receiving drug treatment after completing a social rehabilitation program, Kantharalak District, Sisaket Province.

(Received: December 26,2023 ; Revised: December 27,2023 ; Accepted: December 28,2023)

ฉวีวรรณ สารบุตร¹ สุขุมภรณ์ บุญญาสุ¹
Chaweewan Sarabut¹, Sukhumaporn Boonyasu¹

บทคัดย่อ

การวิจัยแบบกึ่งทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้คุณค่าและแรงสนับสนุนทางสังคมร่วมกับการเสริมพลังเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 44 คน รวม 88 คน คือ กลุ่มทดลอง ได้แก่ ผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ กลุ่มเปรียบเทียบ ผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอขุขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ โดยกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมเป็นระยะเวลา 12 สัปดาห์ กลุ่มเปรียบเทียบได้รับการดูแลตามแนวทางปกติ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม 2 ครั้ง ก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างวันที่ 6 ตุลาคม 2566 ถึงวันที่ 6 ธันวาคม 2566 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณานำเสนอด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มัชยฐาน เปอร์เซ็นไทล์ที่ 25 และ 75 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรภายในกลุ่มโดยใช้สถิติ paired t-test และระหว่างกลุ่มโดยใช้สถิติ Independent t-test กำหนดนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ผลการศึกษพบว่า หลังการทดลองผลต่างคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติด การให้คุณค่าแก่ตัวเอง แรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติด ความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติด และพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การให้คุณค่า แรงสนับสนุนทางสังคม การเสริมพลัง ผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติด

Abstract

This quasi-experimental research aims to study the effect of providing value and social support, along with empowerment, to change the drug use behavior of individuals undergoing drug treatment after completing a rehabilitation program in the Kantharalak District, Sisaket Province. The sample group was divided into two groups, each containing 44 people, totaling 88 individuals. The experimental group consisted of individuals receiving drug treatment after completing a social rehabilitation program in the Kantharalak District, Sisaket Province. The comparison group comprised individuals receiving drug treatment after completing a social rehabilitation program in the Khukhan District, Sisaket Province. The experimental group underwent the program for a period of 12 weeks, while the comparison group received standard care according to guidelines. Data were collected using questionnaires at two time points: before and after the experiment, conducted between October 6, 2023, and December 6, 2023. Data were analyzed using descriptive statistics, presented with percentages, means, standard deviations, medians, 25th and 75th percentiles. Differences in mean scores of variables within groups were compared using paired t-test statistics, and between groups using independent t-test statistics, with significance set at the 0.05 level. The study results indicated that, after the experiment, the mean scores of attitudes towards drug prevention, self-value, social support for drug prevention, perceived self-efficacy in reducing, giving up, and quitting drugs, as well as the intention to quit using drugs, were significantly higher in the experimental group compared to the comparison group at the 0.05 level.

Keywords: Valuing, Social support, Empowerment, Drug treatment patients

¹ โรงพยาบาลกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ

บทนำ

ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในประเทศไทย ถือเป็นปัญหาหนึ่งที่เป็นปัญหาที่ใหญ่ และเป็นปัญหาสำคัญเป็นอันดับต้นๆของประเทศ เพราะปัญหายาเสพติดเป็นบ่อเกิดของปัญหาอาชญากรรมต่างๆ และขัดต่อจารีต ประเพณี ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมอันดีงามของสังคม และที่สำคัญที่สุด คือ มีผลกระทบกับต่อตัวผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด โดยส่งผลให้ผู้นั้นมีสุขภาพร่างกายทรุดโทรม ป่วยด้วยโรคต่างๆที่เกิดจากการเสพยาเสพติด⁽¹⁾ ปัญหายาเสพติดนับว่าเป็นหนึ่งในปัญหาสังคมที่รุนแรง ถึงแม้ว่าจะมีมาตรการรวมถึงนโยบายต่าง ๆ เพื่อป้องกันและแก้ไขมาอย่างต่อเนื่อง โดยจากข้อมูลรายงาน World Drug Report 2022 ของสำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ⁽²⁾ พบว่าในปี 2563 มีจำนวนประชากรกว่า 284 ล้านคนจากทั่วโลก ในช่วงอายุ 15-64 ปี ที่ติดยาเสพติด ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 26 เพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับสิบปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ติดยาเสพติดมีแนวโน้มที่จะมีอายุน้อยลงเรื่อย ๆ เด็กและเยาวชนมีการใช้ยาเสพติดมากกว่าผู้ใหญ่รวมถึงใช้ในปริมาณที่มากกว่าเช่นเดียวกันมี สถานการณ์ จากสถานการณ์ยาเสพติดในปีที่ผ่านมา พบว่า ปัญหายาเสพติดยังคงอยู่ในระดับที่รุนแรง ทั้งในด้านการจับกุมและการบำบัดรักษา รัฐบาลจึงได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ปรากฏในแผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ปี 2558 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการดำเนินงานแก้ไขปัญหายาเสพติดผู้ติดยาเสพติดที่ได้ดำเนินการในเชิงคุณภาพ ในทุกขั้นตอนของกระบวนการบำบัดฟื้นฟูรวมทั้งปรับปรุงมาตรฐาน การบำบัดรักษาทุกระบบ โดยสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงยุติธรรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ร่วมกันกำหนดหลักสูตรคำขอปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้เสพยาเสพติดขึ้น โดยการนำเอาจุดเด่นของค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่างๆ ที่ประสบความสำเร็จมาประยุกต์รวมกัน ซึ่งหลักสูตรคำขอปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้เสพยาเสพติด ที่มี

อายุ 18 ปีขึ้นไป และไม่เป็นโรคติดต่อร้ายแรงหรือไม่เป็นพาหะของโรคติดต่อร้ายแรง เช่น โรคเอดส์ วัณโรค โรคที่เกิดจากเพศสัมพันธ์ เป็นต้น⁽³⁾ สารเสพติดเป็นสารเคมีซึ่งเมื่อนำเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าโดยวิธีใดจะทำให้เกิดการติดได้หากใช้สารนั้นเป็นประจำ มีความต้องการเสพทั้งร่างกายและจิตใจตลอดเวลา ต้องการขนาดการเสพที่เพิ่มมากขึ้น มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา⁽⁴⁾ สารเสพติดที่ออกฤทธิ์กดประสาท ได้แก่ ฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน สารระเหย และยาแก้ปวดประสาท กระตุ้นประสาท ได้แก่ แอมเฟตามีน กระท่อม และโคคาอีน หลอนประสาท ได้แก่ แอลเอสดี ดีเอ็มดี และเห็ดขี้ควาย กลุ่มที่ออกฤทธิ์กระตุ้นหรือหลอนประสาทได้พร้อม ๆ กัน เช่น กัญชา ฯลฯ เมื่อผู้ป่วยเสพยาเสพติดกลุ่มนี้จะทำให้เกิดอาการทางจิตได้บ่อย เช่น หวาดระแวง กลัวคนมาทำร้าย หูแว่ว ประสาทหลอน คลุ้มคลั่ง ขาดสติ มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความรุนแรงต่อตัวเองและผู้อื่นได้⁽⁵⁾

แนวทางการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดมีหลายแนวทางที่จะต้องมีการผสมผสานหลายรูปแบบหรือแนวทางหลาย ๆ แนวทางเข้ามาเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ใช้สารเสพติดให้เกิดผล เช่น การให้คุณค่าแก่ตัวเอง การเสริมสร้างพลังอำนาจ แรงสนับสนุนทางสังคม การสร้างทัศนคติที่ดีต่อการป้องกันยาเสพติด การรับรู้ความสามารถของตน และความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติด สอดคล้องกับการศึกษาของสยามภรณ์ เดชดี และคณะ⁽⁶⁾ ที่พบว่าหลังการทดลองคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการดูแลตนเองของผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดที่เข้าร่วมโปรแกรมการเสริมสร้างพลังอำนาจสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการดูแลตนเองของผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดที่ได้รับการดูแลแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) พัทธพันธ์ คงทอง และคณะ⁽¹⁾ พบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเสพยาบ้าร่วมกับยาเสพติดที่ผิดกฎหมายอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ทัศนคติต่อการใช้สารเสพติด ($p = 0.015$) การทำหน้าที่ครอบครัว ($p = 0.008$) ชัยรัชต์ ก้องเปสลาพันธ์ และคณะ⁽⁷⁾ พบว่าหลังการ

ทดลองกลุ่มทดลองมีความยืดหยุ่นทางใจ การเห็นคุณค่าในตนเองและความผาสุกทางจิตใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

จังหวัดศรีสะเกษกำหนดให้การแก้ไขปัญหายาเสพติดเป็นหนึ่งในนโยบายเร่งด่วนของจังหวัด ที่ต้องดำเนินการอย่างจริงจังทั้งระบบ โดยเร่งรัดการแก้ไขปัญหายาเสพติด ให้ความสำคัญกับกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน และการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด รวมถึงการร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านปราบปรามแหล่งผลิตและเครือข่ายผู้ค้ายาเสพติด ทั้งพื้นที่แนวชายแดนและพื้นที่ตอนใน โดยให้เป็นการแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในของประเทศไทยด้วยกฎหมายไทยและหลักสากล⁽⁸⁾ อำเภอกันทรลักษณ์มีการนำผู้ใช้นิโคตินเข้าสู่กระบวนการบำบัดผ่านค่ายผู้บำบัดยาเสพติดอย่างต่อเนื่องเพื่อคืนผู้ผ่านการบำบัดสู่ชุมชน โดยในปี 2564-2566 มีผู้เข้ารับการบำบัดผ่านค่ายจำนวน 50, 50 และ 204 คน แต่ปัญหาที่พบคือการกลับมาเกิดพฤติกรรมการใช้สารเสพติดซ้ำถึงร้อยละ 82.56 เกิดปัญหาที่ตามมาหลายอย่าง เช่น ความปลอดภัย คุณภาพชีวิต การอยู่ร่วมกันในสังคมชุมชน และปัญหาอื่นอีกหลายประการ⁽⁹⁾ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเรื่องผลของการให้คุณค่าและแรงสนับสนุนทางสังคม ร่วมกับการเสริมพลังเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคมอำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม ให้เกิดประสิทธิผลต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1 เพื่อเปรียบเทียบผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติด การให้คุณค่าแก่ตัวเอง แรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติด ความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติด และพฤติกรรม

การใช้สารเสพติดภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง

2 เพื่อเปรียบเทียบผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติด การให้คุณค่าแก่ตัวเอง แรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติด ความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติด และพฤติกรรม การใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง

วิธีการวิจัย

รูปแบบการวิจัย การวิจัยแบบกึ่งทดลอง (quasi – experimental research) แบบ two group pretest – posttest design

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร (populations) ได้แก่ ผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ ปี 2566

กลุ่มตัวอย่าง (samples) คำนวณโดยใช้สูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน ตามสูตรของ Lemeshow⁽¹⁰⁾ ได้ขนาดตัวอย่างกลุ่มละ 44 คน ดังนี้

กลุ่มทดลอง คือ ผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคมอำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ได้จากการคำนวณ จำนวน 44 คน

กลุ่มเปรียบเทียบ คือ ผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ได้จากการคำนวณ จำนวน 44 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในกระบวนการ คือ โปรแกรมการให้คุณค่าและแรงสนับสนุนทางสังคมร่วมกับการเสริมพลังเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ

เกษ เพื่อให้ผู้เข้ารับการรักษาพยาบาลหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคมเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดด้านทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติด การให้คุณค่าแก่ตัวเอง แรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติด ความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติด และพฤติกรรมการใช้สารเสพติดผ่านกิจกรรมเรื่องเล่าเคล้าประสบการณ์เพิ่มกำลังใจในการเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด สาระน่ารู้เรื่องยาเสพติด การติดตามหลังการฟื้นฟูสภาพทางสังคม การหนุนเสริมในการเสริมพลัง กิจกรรมลูกบอลเล่าความตั้งใจ กิจกรรมบอกให้รู้ว่าคุณทำได้ การให้กำลังใจในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการรักษาพยาบาลหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้นและประยุกต์จากแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 7 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย จำนวน 7 ข้อ ส่วนที่ 2 ทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติด จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่ 3 การให้คุณค่ากับตัวเอง จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่ 4 แรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติด จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่ 5 การรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติด จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่ 6 ความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติด จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่ 7 พฤติกรรมการใช้สารเสพติด จำนวน 10 ข้อ

ผลการทดสอบเครื่องมือ ผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ และหาค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าความเชื่อมั่นด้านทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติด เท่ากับ 0.78 การให้คุณค่ากับตัวเอง เท่ากับ 0.74 แรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติด เท่ากับ 0.80 การรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติด เท่ากับ 0.76 ความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติด เท่ากับ 0.82 ตามลำดับ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนานำเสนอด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มัชยฐาน เปอร์เซ็นไทล์ที่ 25 และ 75 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรภายในกลุ่มโดยใช้สถิติ paired t-test และเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรระหว่างกลุ่มโดยใช้สถิติ Independent t-test กำหนดนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จริยธรรมการวิจัย

ผ่านการอนุมัติจริยธรรมการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษ เลขที่ SPPH 2023-158 ลงวันที่ 5 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2566

ผลการวิจัย

1. กลุ่มทดลองเป็นเพศชายทุกคน มีอายุเฉลี่ย 26.79 ปี (S.D. = 7.88 ปี) เป็นโสดร้อยละ 79.5 จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาร้อยละ 54.5 มีอาชีพรับจ้างร้อยละ 43.3 มีมัธยฐานของรายได้ของครอบครัวต่อเดือน 3,500 บาท (P25 = 0.000 บาท : P75 = 7,000 บาท) และบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นบิดามารดาร้อยละ 40.9 ตามลำดับ

2. กลุ่มเปรียบเทียบเป็นเพศชายทุกคน มีอายุเฉลี่ย 28.41 ปี (S.D. = 9.03 ปี) เป็นโสดร้อยละ 88.6 จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาร้อยละ 56.8 มีอาชีพรับจ้างร้อยละ 38.6 มีมัธยฐานของรายได้ของครอบครัวต่อเดือน 3,500 บาท (P25 = 0.000 บาท : P75 = 7,000 บาท) และบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นบิดามารดาร้อยละ 36.4 ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มเปรียบเทียบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบมีผลต่างคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หลังการทดลองผลต่างคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value < 0.001) โดยพบว่า

กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อการป้องกัน
ยาเสพติดสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 1.93 คะแนน (95%
CI=1.34-2.52) รายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่ม
เปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง (n= 44)

ทัศนคติต่อการป้องกัน ยาเสพติด	Mean	SD	Mean Diff	95%CI	t	p-value
ก่อนการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	5.43	1.54	-0.27	-0.91-0.37	-0.838	0.403
กลุ่มเปรียบเทียบ	5.70	1.50				
หลังการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	8.22	1.15	1.93	1.34-2.52	6.504	<0.001*
กลุ่มเปรียบเทียบ	6.29	1.59				

*p-value<0.05

4. การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของการ
ให้คุณค่าแก่ตัวเองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่ม
เปรียบเทียบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ก่อน
การทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบมีผลต่าง
คะแนนเฉลี่ยของการให้คุณค่าแก่ตัวเองแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หลังการทดลองผลต่าง

คะแนนเฉลี่ยของการให้คุณค่าแก่ตัวเองแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-
value<0.001) โดยพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ย
ของการให้คุณค่าแก่ตัวเองสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ
2.32 คะแนน (95% CI=1.91-2.72) รายละเอียดตาม
ตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของการให้คุณค่าแก่ตัวเองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ
ก่อนและหลังการทดลอง (n= 44)

การให้คุณค่าแก่ตัวเอง	Mean	SD	Mean Diff	95%CI	t	p-value
ก่อนการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	5.90	0.83	0.22	-0.13-0.59	1.243	0.217
กลุ่มเปรียบเทียบ	5.68	0.88				
หลังการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	8.59	0.92	2.32	1.91-2.72	11.31	<0.001*
กลุ่มเปรียบเทียบ	6.27	0.99				

*p-value<0.05

5. การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของแรง
สนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติดระหว่าง
กลุ่มทดลองกับกลุ่มเปรียบเทียบก่อนการทดลองและ
หลังการทดลอง ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและ
กลุ่มเปรียบเทียบมีผลต่างคะแนนเฉลี่ยของแรง
สนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติดแตกต่าง

กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หลังการทดลองผลต่าง
คะแนนเฉลี่ยของแรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกัน
ยาเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05 (p-value<0.001) โดยพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนน
เฉลี่ยของแรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติด

ติดสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 2.38 คะแนน (95% CI=1.77-2.99) รายละเอียดตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของแรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง (n= 44)

แรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติด	Mean	SD	Mean Diff	95%CI	t	p-value
ก่อนการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	5.98	1.35	0.30	-0.30-0.89	0.978	0.330
กลุ่มเปรียบเทียบ	5.68	1.47				
หลังการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	8.70	1.21	2.38	1.77-2.99	7.7.64	<0.001*
กลุ่มเปรียบเทียบ	6.32	1.63				

*p-value<0.05

6. การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มเปรียบเทียบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบมีผลต่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หลังการ

ทดลองผลต่างคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value<0.001) โดยพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติดสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 2.77 คะแนน (95% CI = 2.10-3.44) รายละเอียดตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง (n= 44)

การรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติด	Mean	SD	Mean Diff	95%CI	t	p-value
ก่อนการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	3.91	1.27	-0.18	-0.72-0.35	-0.670	0.504
กลุ่มเปรียบเทียบ	4.09	1.27				
หลังการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	7.50	1.73	2.77	2.10-3.44	8.211	<0.001*
กลุ่มเปรียบเทียบ	4.73	1.42				

*p-value<0.05

7. การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มเปรียบเทียบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบมีผลต่างคะแนนเฉลี่ยของความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ทางสถิติ หลังการทดลองผลต่างคะแนนเฉลี่ยของความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value<0.001) โดยพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติดสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 2.97 คะแนน (95% CI=2.41-3.54) รายละเอียดตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง (n= 44)

ความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติด	Mean	SD	Mean Diff	95%CI	t	p-value
ก่อนการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	4.59	1.31	0.14	-0.41-0.69	0.488	0.626
กลุ่มเปรียบเทียบ	4.45	1.30				
หลังการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	8.04	1.19	2.97	2.41-3.54	10.479	<0.001*
กลุ่มเปรียบเทียบ	5.07	1.45				

*p-value<0.05

8. การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มเปรียบเทียบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบมีผลต่างคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการใช้สารเสพติดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

หลังการทดลองผลต่างคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการใช้สารเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value=0.005) โดยพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการใช้สารเสพติดสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 2.52 คะแนน (95% CI=1.76-3.27) รายละเอียดตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการใช้สารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง (n= 44)

พฤติกรรมการใช้สารเสพติด	Mean	SD	Mean Diff	95%CI	t	p-value
ก่อนการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	5.63	1.84	0.41	-0.39-1.21	1.014	0.313
กลุ่มเปรียบเทียบ	5.22	1.93				
หลังการทดลอง						
กลุ่มทดลอง	8.36	1.51	2.52	1.76-3.27	6.628	<0.001*
กลุ่มเปรียบเทียบ	5.84	2.02				

*p-value<0.05

อภิปรายผล

โปรแกรมการให้คุณค่าและแรงสนับสนุนทางสังคมร่วมกับการเสริมพลังเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัด ศรีสะเกษ ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิผลตาม

วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยพบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีผลต่างคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติด การให้คุณค่าแก่ตัวเอง แรงสนับสนุนทางสังคมต่อการป้องกันยาเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนในการลด ละ เลิกยาเสพติด ความตั้งใจในการเลิกใช้สารเสพติด และพฤติกรรมการใช้สารเสพติดสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นพัฒนาโดยใช้ข้อมูลของบริบทของพื้นที่ ประกอบกับการทบทวนวรรณกรรมเพื่อหาแนวคิดทฤษฎีที่เหมาะสมกับประเด็นการศึกษามาประกอบการพัฒนาโปรแกรม และการพัฒนาโปรแกรมผู้วิจัยเรียนรู้ผู้มีส่วนได้เสียเข้าร่วมพัฒนาโปรแกรมอย่างครบถ้วน รวมถึงการออกแบบกิจกรรมที่มีความสอดคล้องกับแนวทางการแก้ไขปัญหามานักกิจกรรมเรื่องเล่าเล่าประสบการณ์เพื่อเพิ่มกำลังใจในการเล็งเกี่ยวกับยาเสพติด สารนำรู้เรื่องยาเสพติด การติดตามหลังการฟื้นฟูสภาพทางสังคม การหนุนเสริมในการเสริมพลังกิจกรรมลูกบอลเล่าความตั้งใจ กิจกรรมบอกให้รู้ว่าคุณทำได้ การให้กำลังใจในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการรักษาบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม จึงทำให้โปรแกรมมีประสิทธิภาพผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับการศึกษาของสยามภรณ์ เดชดี และคณะ⁽⁶⁾ ศึกษาการพัฒนาและผลของโปรแกรมการเสริมสร้างพลังอำนาจต่อพฤติกรรมการดูแลตนเองในผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติด พบว่า หลังการทดลองคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมดูแลตนเองของผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดที่เข้าร่วมโปรแกรมการเสริมสร้างพลังอำนาจสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมดูแลตนเองของผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดที่ได้รับการดูแลแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ชัยรัชต์ ก้องเปสลาพันธ์ และคณะ⁽⁷⁾ ศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการบำบัดด้วยแนวคิดการยอมรับและพันธสัญญาในด้านความยืดหยุ่นทางใจ การเห็นคุณค่าในตนเองและความผาสุกทางจิตใจในผู้ป่วยสารเสพติด พบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีความยืดหยุ่นทางใจ การเห็นคุณค่าในตนเองและความผาสุกทางจิตใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 และ 0.05 เทอดศักดิ์ เนียมเปีย และคณะ⁽¹¹⁾ ศึกษาผลของโปรแกรมเสริมสร้างพลังด้านการเสพยาบ้าต่อความตั้งใจเลิกเสพยาบ้าของผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดพิษณุโลก พบว่า ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ มีค่าคะแนนเฉลี่ยความตั้งใจเลิกเสพยาบ้าไม่แตกต่างกันหลังทดลอง 4 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีค่า

คะแนนเฉลี่ยความตั้งใจเลิกเสพยาบ้าสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการเปรียบเทียบ หลังทดลอง 4 สัปดาห์ 8 สัปดาห์ 12 สัปดาห์ และ 16 สัปดาห์ ภายในกลุ่มทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยความตั้งใจเลิกเสพยาบ้าสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จันทรา มณีฉาย และคณะ⁽¹²⁾ ศึกษาการเสริมพลังอำนาจชุมชนกับบทบาทของศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กรณีศึกษา ตำบลท่าชนะ อำเภوتاชนะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบวิธีการเสริมพลังอำนาจชุมชนเชื่อมโยงกับการแสดงออกถึงความเชื่อมั่นระหว่างสมาชิกในชุมชนซึ่งกันและกัน มีการประสานความร่วมมือเชิงบูรณาการสำหรับแก้ไขปัญหายาเสพติดทั้งในและนอกชุมชน มีการให้ข้อมูลสำคัญต่อการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหายาเสพติด มีกระบวนการเรียนรู้ของชุมชนหลากหลายรูปแบบโดยเฉพาะการส่งเสริมกลไกให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของการจัดการภายในชุมชน อันส่งผลให้ปัญหายาเสพติดในชุมชนลดลงได้ สุวิทย์ สลามตะ⁽¹³⁾ ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมภาวะผู้นำเด็กและเยาวชนของศาลเยาวชนและครอบครัวเพื่อการป้องกันการติดยาเสพติด ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วยเนื้อหา 10 องค์ประกอบ จัดเป็น 4 มอดูล คือ มอดูลที่ 1 ความรู้ความสามารถ มอดูลที่ 2 ทักษะจำเป็นของผู้นำ มอดูลที่ 3 การสร้างคุณธรรมจริยธรรม จิตอาสาพัฒนาผู้นำ และ มอดูลที่ 4 การนำไปใช้และการขยายผล ด้านผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า หลังการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนมีความรู้ และเจตคติสูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จินห์จุฑา ชัยเสนา และคณะ⁽¹⁴⁾ ศึกษาผลของโปรแกรมกลุ่มบำบัดเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อการมองโลกทางบวกและความตั้งใจในการเลิกยาเสพติดของเยาวชนที่ใช้สารแอมเฟตามีน ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่ใช้สารแอมเฟตามีนในกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มบำบัด ฯ มีคะแนนเฉลี่ยความตั้งใจในการเลิกยาเสพติดและการมองโลกทางบวกในระยะหลังการทดลองเสร็จสิ้นทันที และ

ระยะติดตามผล 1 เดือนแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เยาวชนที่ใช้สารแอมเฟตามีนในกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มบำบัดฯ มีคะแนนเฉลี่ยความตั้งใจในการเลิกยาเสพติดในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลองเสร็จสิ้นทันที และระยะติดตามผล 1 เดือนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และระยะหลังการทดลองเสร็จสิ้นทันทีกับระยะติดตามผล 1 เดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเยาวชนที่ใช้สารแอมเฟตามีนในกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มบำบัดฯ มีคะแนนเฉลี่ยการมองโลกทางบวกในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลองเสร็จสิ้นทันที และระยะติดตามผล 1 เดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อัจฉรา ประการ จิรัชัย และคณะ⁽¹⁵⁾ ศึกษาผลของกลุ่มบำบัดตามแนวความหมายของชีวิตที่มีต่อความมุ่งหวังในชีวิตของผู้ป่วยยาเสพติดระยะติดตามผล ผลการวิจัยพบว่า ผู้ป่วยยาเสพติดระยะติดตามผลที่ได้เข้าร่วมกลุ่มบำบัดตามแนวความหมายของชีวิตมีคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตสูงกว่าก่อนเข้ากลุ่มบำบัดและสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้ากลุ่มบำบัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ศุภชัย นวลสุทธิ และคณะ⁽¹⁶⁾ ศึกษาผลของโปรแกรมประยุกต์การบำบัดเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความพร้อมในการเปลี่ยนแปลงและความต้องการการรักษาของผู้ป่วยยาเสพติดที่ต้องเข้ารับการบำบัดเป็นครั้งแรก ผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิจัย: พบว่า การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของคะแนนความพร้อมในภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F(2,30)=224.10, P<0.05$) โดยพบว่า ในระยะหลังการทดลองเสร็จสิ้นทันที ($M=87.56, SD=6.57$) และหลังการทดลองเสร็จสิ้น 4 สัปดาห์ ($M=83.62, SD=8.42$) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($M=51.06, SD=10.26$)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

โปรแกรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ ได้ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ควรนำโปรแกรมไปประยุกต์ใช้ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ ให้ครอบคลุมทั้งพื้นที่อำเภอกันทรลักษ์ หรือขยายผลไปในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ หรือ ประยุกต์ใช้กับปัญหาอื่น ๆ ที่เกิดในชุมชนที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นกับโปรแกรมอื่นเพื่อดูประสิทธิผลของโปรแกรมในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม เพื่อดูประสิทธิผลของโปรแกรม

2.2 ควรศึกษาหารูปแบบปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ แบบมีส่วนร่วม ผสมผสาน และให้ทุกภาคส่วนได้เข้ามามีส่วนร่วม โดยการพัฒนารูปแบบภายใต้บริบทของพื้นที่ที่สอดคล้องสภาพทั่วไปของพื้นที่ เพื่อให้ได้รูปแบบที่มีความเหมาะสมสามารถแก้ไขปัญหาพื้นที่ได้จริง

2.3 ควรศึกษาเพื่อล้วงถึงถึงสาเหตุและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดหลังครบโปรแกรมฟื้นฟูสภาพทางสังคม อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ เพิ่มเติมเพื่อนำปัจจัยไปใช้ในการวางแผนแก้ไขปัญหาดังกล่าว

เอกสารอ้างอิง

1. พัทธพันธ์ คงทอง อารดา หายักวษ์ และ ญัฐพล โยธา. (2564). พฤติกรรมการใช้สารเสพติดในผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติด ค่ายศูนย์ขวัญจังหวัดแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วารสารวิจัย มข. (ฉบับบัณฑิตศึกษา) ปีที่ 21 ฉบับที่ 2: เมษายน-มิถุนายน 2564, 225-235.
2. Unies, N. (2000). Office des Nations Unies contre la drogue et le crime. In Travaux préparatoires: des

- négociations en vue de l'élaboration de la Convention des Nations Unies contre la corruption.
3. Office of the Narcotics Control Board, the Ministry of Justice. The practical manual for using the information about national drug abusers and drug abuse treatment. 2nd ed. Samut Prakan: Udomsuxsa Printing and Publishing. 2017. Thai.
 4. สาลินี ภู่งรุ่งเรืองผล. (2562). พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522. สืบค้นเมื่อ 8 มกราคม 2566, จาก https://www.chiangmaihealth.go.th/cmpho_web/document/19081615_6591830384.pdf.
 5. บุญศิริ จันศิริมงคล. (2558). โปรแกรมบูรณาการการบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ป่วยสุราและยาเสพติดที่มีโรคร่วมทางจิตเวช. กรุงเทพฯ: พรอสเพอริส จำกัด.
 6. สยามกรณ เดชดี และ อรวรรณ หนูแก้ว. (2554). การพัฒนาและผลของโปรแกรมการเสริมสร้างพลังอำนาจต่อพฤติกรรมและการดูแลตนเองในผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติด. วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต ปีที่ 35 ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน 2564, 91-111.
 7. ชัยรัชต์ ก้องเปสลาพันธ์ เพชรรา เมธอนันต์กุล ญัณฐภรณ์สันต์ ศรีวิชัย และนริชญา ศรีบุรพา. (2566). ประสิทธิภาพของรูปแบบการบำบัดด้วยแนวคิดการยอมรับและพันธสัญญาในด้านความยึดหยุ่นทางใจ การเห็นคุณค่าในตนเองและความผาสุกทางจิตใจในผู้ป่วยสารเสพติด. วารสารจิตวิทยาคลินิกไทย 54(1) (2566) 51-64.
 8. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษ. (2566). สรุปผลการดำเนินงานด้านยาเสพติด ปี 2566.
 9. โรงพยาบาลกันทรลักษณ์. (2566). สรุปผลการดำเนินงานด้านยาเสพติด ปี 2566.
 10. Lemeshow, S., Hosmer, D. W., Klar, J., Lwanga, S. K., & World Health Organization. (1990). Adequacy of sample size in health studies. Chichester: Wiley.
 11. เทอดศักดิ์ เนียมเปีย และ วุฒิชัย จริยา. (2563). ผลของโปรแกรมเสริมสร้างพลังด้านการเสพยาบ้าต่อความตั้งใจเลิกเสพยาบ้าของผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดพิษณุโลก. วารสารวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน 2563, 700-708.
 12. จันทรา มณีฉาย อัครศิริ ลาป้อ และ สุพัฒพงศ์ แยมอิม. (2565). การเสริมพลังอำนาจชุมชนกับบทบาทของศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กรณีศึกษา ตำบลท่าชนะ อำเภوتاชนะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. การค้นคว้าอิสระนิติศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
 13. สุวิทย์ สลามเต๊ะ. (2561). การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมภาวะผู้นำเด็กและเยาวชนของศาลเยาวชนและครอบครัวเพื่อการป้องกันการติดยาเสพติด. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี ปีที่ 12 ฉบับพิเศษ เดือนตุลาคม 2561.
 14. จินห์จุฬา ชัยเสนา ดาลาส นุชนาถ แก้วมาตร ภาคินี เดชชัยยศ หทัยชนก เมาวิริยะ ศรีวิชฐ์ บุญประชุม และ สุรชาติ นันตา. (2559). ผลของโปรแกรมกลุ่มบำบัดเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อการมองโลกทางบวกและความตั้งใจในการเลิกยาเสพติดของเยาวชนที่ใช้สารเฮโรอีน. โครงการวิจัยประเภทงบประมาณเงินรายได้จากเงินอุดหนุนรัฐบาล (งบประมาณแผ่นดิน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559.
 15. อังฉรา ประการ จิรัชย์ หงส์ย่นตรชัย และบิวิธ สิริเกียรติกุล. (2562). ผลของกลุ่มบำบัดตามแนวความหมายของชีวิตที่มีต่อความมุ่งมั่นในชีวิตของผู้ป่วยยาเสพติดระยะติดตามผล. วารสารรัชต์ภาคย์ ปีที่ 13 ฉบับที่ 31 ตุลาคม-ธันวาคม 2562.
 16. ศุภชัย นวลสุทธิ จุฬา ศรีรักษา ทับปน สัมปทณรัช และ สมหมาย คชนาม. (2565). ผลของโปรแกรมประยุกต์การบำบัดเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความพร้อมในการเปลี่ยนแปลงและความต้องการการรักษาของผู้ป่วยยาเสพติดที่ต้องเข้ารับการรักษาเป็นครั้งแรก. วารสารพยาบาลสงขลานครินทร์ ปีที่ 42 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม 2565 หน้า 163-177.